

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Klášterky a soudců JUDr. Michala Holuba a JUDr. Blanky Chlostové ve věci

žalobkyně: **Ing. Blanka V., IČO 67409652**
xxx
zastoupená advokátem JUDr. Pavlem Sedláčkem
sídlem Dlouhá 16, Praha 1

proti
žalované: **Česká podnikatelská pojišťovna, a.s., Vienna Insurance Group**
IČO 63998530
sídlem Pobřežní 665/23, Praha 8
zastoupené advokátem Mgr. Davidem Belhou
sídlem Nám. Jířího z Poděbrad 1382/2, Praha 3

o zaplacení částky 139 400,06 EUR s příslušenstvím,

o odvolání žalobkyně do rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 24. května 2017, č. j. 30 C 64/2015 – 150,

takto:

I. Rozsudek soudu I. stupně se **potvrzuje.**

II. Žalobkyně je povinna do tří dnů od právní moci rozsudku zaplatit žalované náklady odvolacího řízení v částce **55 466 Kč** k rukám Mgr. Davida Belhy, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

Odůvodnění:

1. V záhlaví uvedeným rozsudkem soud I. stupně ve výroku I. zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala po žalované zaplacení částky ve výši 139.400,06 EUR s úrokem z této částky ve výši 8,05 % ročně od 27. 1. 2015 do zaplacení a ve výroku II. uložil žalobkyni povinnost do 3 dnů od právní moci rozsudku nahradit žalované na nákladech řízení částku ve výši 98 748,10 Kč k rukám právního zástupce žalované.
2. Rozhodl tak o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala žalované částky s tvrzením, že žalobkyně a žalovaná uzavřely dne 17. 1. 2013 pojistnou smlouvu č. 0018876544, jejímž předmětem bylo pojištění odpovědnosti za škodu silničního dopravce ve prospěch žalované. Dne 28. 5. 2014 pan Martin V., IČO 76481301, xxx, objednal u žalobkyně přepravu zásilky lékařských zařízení z Prahy do Bratislavy s datem nakládky 29. 5. 2014 a s datem vykládky 29. 5. 2014. Přeprava lékařských zařízení byla realizována pro společnost B. Braun Medical s.r.o., IČO 48586285, se sídlem Praha 4, V Parku 2335/20. Při realizaci přepravy, na některé ze zastávek u čerpací stanice, došlo k odcizení přepravované zásilky. Řidič tuto skutečnost zjistil při vykládce v Bratislavě a bezodkladně (ještě na Slovensku) podal trestní oznámení. Přípisem ze dne 23. 6. 2014 uplatnila poškozená společnost (prostřednictvím své mateřské společnosti) u Martina V. (z titulu uzavřené smlouvy o přepravě) nárok na náhradu škody ve výši 139 400,06 EUR. Martin V. bezodkladně uplatnil nárok na náhradu škody u žalobkyně. Pojistná událost byla žalované nahlášena dne 30. 5. 2014. Žalovaná odmítla pojistné plnění vyplatit, naposledy přípisem ze dne 21. 1. 2015.
3. Žalovaná navrhl žalobu zamítnout s tím, že dne 29. 5. 2014 silničním dopravcem nebyla žalobkyně, ale přímo pan V., její syn, který měl automobil (pojištěný) od žalobkyně pouze vypůjčený. Nadto, i kdyby dopravcem byla žalobkyně, nebyla by událost událostí pojistnou, nýbrž jen škodnou, kdy ke škodě došlo nikoli na čerpací stanici, nýbrž před domem pana V., což nebylo místo odpovídající místům, na kterých má být automobil odstaven (zaparkován), aby krádež byla uznána za událost pojistnou. Navíc žalobou uplatněný nárok přesahuje maximální výši pojistného plnění (s odkazem na hmotnost přepravovaného nákladu 460 kg a článek 23 Úmluvy CMR /vyhláška č. 11/1975 Sb./).
4. Soud I. stupně vyšel ze zjištění, že žalobkyně a žalovaná písemně shodně projeví vůli, ve které se žalovaná jako pojistitel zavázala v případě vzniku nahodilé události, dále blíže sjednané, poskytnout ve sjednaném rozsahu plnění a žalobkyně jako pojistník se zavázala platit pojistiteli pojistné dále blíže sjednané a určily, že se jedná o pojištění škodové. Prvotní výši pojistného určily celkově na 34 699 Kč se splatností čtvrtletní, přičemž první splátka byla a další vždy k 18. dni - 4., 7. a 10. měsíce po 8 675 Kč, poslední z nich 8 674 Kč. Jednalo se o běžné pojistné. Pojistná doba a doba, na kterou byla pojistná smlouva uzavřena, byly vymezeny s počátkem 18. 1. 2013 na rok, vždy s prolongací, ledaže nejméně 6 týdnů před uplynutím pojistného roku sdělí jedna strana druhé, že na dalším pojištění nemá zájem. Dalšími dodatky došlo pouze ke změnám v limitech pojistného plnění, a výši pojistného. Účastnice si ujednaly jako pojistné nebezpečí mimo jiné krádež a pojistnou událost jako vznik odpovědnosti za škodu silničního dopravce. Pojištěným byla žalobkyně. Žalobkyně má za předmět podnikání mimo jiné koncesovanou živnost silniční motorová doprava - nákladní provozovaná vozidly nebo jízdními soupravami o největší povolené hmotnosti nepřesahující 3,5t, jsou-li určeny k přepravě zvířat nebo věcí. Pan Martin V. nevlastní vozidla k autodopravě, kterou provozuje, vozidla si pronajímá. Na konci května 2014 obdržel zakázku od Brauna na převoz lékařského zařízení z Prahy do Bratislavy; věci si sám převzal v hotelu Clarion, převezl je k sobě domů a uskladnil z důvodu nejasností v zakázce, po vyjasnění dostal pokyn od Brauna k uskutečnění přepravy. Dne 28. 6. 2014 asi v 1:45 hod. ráno věci naložil do vozidla, které mělo pojištěno pro případ odpovědnosti dopravce za škodu žalobkyně (tj. Mercedes, reg. zn. xxx), poté odjel směrem D I. Po několika zastávkách na čerpacích stanicích dorazil na místo vykládky (u příjemce).

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

Na místě vykládky zjistil odcizení nákladu a přerézané popruhy. V mezinárodním nákladním listu jako odesílatel je označen Braun, jako dopravce pan Martin V., syn žalobkyně, jako příjemce FN Kramáře v Bratislavě, datum nakládky 28. 5. 2014 v Praze, místo vykládky u příjemce, připojené doklady: zápůjční protokol, dále uvedena hmotnost zboží 400 kg a 60 kg, na listech připojili razítko i podpis Braun i pan Martin V.. Přípisem ze dne 3. 11. 2014 Braun uplatnil na Martinu V. náhradu škody ve výši 139 400,06 EUR.

5. Soud I. stupně po právní stránce posoudil věc podle ust. § 3028 odst. 1 až 3 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, dále jen „o. z.“, podle hmotného práva ve znění účinném v době vzniku vztahů, neboť se mezi žalobkyní a žalovanou má jednat o vztah závazkový. Pojistnou smlouvu posoudil podle ust. § 2, § 4 odst. 1 písm. a) až g) zákona č. 37/2004 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2013. Uzavřel, že v souzeném případě byl dopravcem syn žalobkyně, nikoli žalobkyně, a žalobkyni neshledal ani za poddoprovce (resp. provádějího dopravce). Vzhledem k tomu, že pojištěným, pojistníkem i oprávněnou osobou byla sjednána žalobkyně, měla by podle ujednání shora žalobkyně právo na pojistné plnění jen tehdy, kdyby to byla její odpovědnost za škodu jako dopravce. Takto však se jednalo o odpovědnost jejího syna, kterážto odpovědnost touto smlouvou pojištěna nebyla. Nebylo tak naplněno ujednání o existenci pojistné události, na jejímž základě by žalovaná byla povinna plnit pojistné plnění. Žalobkyni proto tvrzené právo nesvědčí a žalobu zamítl.
6. Výrok o nákladech řízení mezi účastníky odůvodnil ust. § 142 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“) a přiznal žalované náhradu nákladů potřebných k účelnému bránění práva podle ust. § 137 odst. 1 o. s. ř., sestávající se z odměny advokáta, z paušálně určené částky na náhradu hotových výdajů, z náhrady za promeškaný čas a z daně z přidané hodnoty, celkem 98.748,10 Kč. O lhůtě k plnění rozhodl podle ust. § 160 odst. 1 věta před středníkem o. s. ř. a o platebním místě podle ust. § 149 odst. 1 o. s. ř.
7. Proti rozhodnutí soudu I. stupně podala včasné odvolání žalobkyně s tím, že je dán odvolací důvod dle ust. § 205 odst. 2 písm. c) – g) o. s. ř. Tvrdila, že soud prvního stupně dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním o tom, že si přepravu Martin V. u žalobkyně neobjednal a že přepravu zásilky pro poškozenou společnost realizoval sám vozem patřícím žalobkyni a žalobkyně nebyla ani poddoprovce. Soud I. stupně nezohlednil, že písemná interpretace, a zejména pak vyjádření svědků před policií, mohlo vykazovat nepřesnosti, a to jak s ohledem na nepřesnost vyjadřování, tak s ohledem na neznalost příslušných zákonných ustanovení. Skutečnost, že je Martin V. (jakožto hlavní a smluvní dopravce poškozené společnosti) uveden na mezinárodním nákladním listě nevypovídá o tom, zda žalobkyně byla či nebyla faktickým dopravcem (tzv. performing carrier) ničeho. Jméno Martina V. na mezinárodním nákladním listě prokazuje to, že Martin V. byl jedním z dopravců (v daném případě hlavním dopravcem), což žalobkyně od počátku tvrdí. Text dohody o spolupráci jednoznačně vypovídá o dlouhodobé spolupráci žalobkyně, Martina V. a Zdeňka V., a podporuje tvrzení žalobkyně, že Martin V. u žalobkyně předmětnou přepravu objednal. Skutečnost, že na nákladním listě je uveden Martin V. (který byl smluvním dopravcem poškozené společnosti), je plně v souladu s tím, že Martin V. tuto přepravu následně objednal u svého poddoprovce - žalobkyně. Je zcela běžnou a převažující praxí, že hlavní dopravce, který s odesílatelem smlouvu o přepravě uzavře, přepravu zajistí tak, že tuto objedná v jiného dopravce (poddoprovce). V projednávané věci Martin V. realizoval pro poškozenou společnost speciální přepravu lékařských přístrojů. Jelikož neměl vlastní vozidlo, objednal přepravu u žalované. S ohledem na to, že žalobkyně na poslední chvíli zjistila, že výjimečně nemá možnost danou přepravu realizovat jiným způsobem, mimořádně požádala svého syna Martina V., zda by jí mohl vypomoci a zásilku pro ni (nikoli jako její smluvní dopravce) doručit do Bratislavy. Martin V. proto řídil vozidlo, z nějž byla zásilka odcizena. Toto vozidlo však neřídil jako samostatný podnikatel (tedy sám a svým jménem), avšak jako osoba pověřená k tomu žalobkyni (tedy jménem žalobkyně).

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

Zdůraznila, že ani ona, ani její syn Martin V., nemají právnické vzdělání. Použité termíny, jako najal, zajistil nebo půjčil, nesplňují požadavky odborného právního názvosloví, jedná se o profesionální hovorovou terminologii v daném odvětví, která je v tomto odvětví běžně používána. Žalobkyně nemá žádný důvod k tomu, aby přijímala odpovědnost za škodu, která by nebyla dána.

8. Žalobkyně též brojila proti výroku II. napadeného rozhodnutí, když argumentovala usnesením Městského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2015, č. j. 12 Co 422/2015 – 55, kterým bylo žalobkyni přiznáno osvobození od soudního poplatku ve výši 90% základní sazby. Měla za to, že v daném případě jsou důvody hodné zvláštního zřetele dány a navíc náklady, které žalovaná vynaložila na právní zastoupení, nebyly vynaloženy účelně, proto jejich náhrada neměla být žalované přiznána. Žalovaná je pojišťovnou, tedy obchodní korporací s obsáhlým personálním aparátem, jenž zahrnuje i právní oddělení. Projednávaný případ neřeší otázku právně složitou, žalobkyně nepochybuje o tom, že zaměstnanci žalované jsou zcela kompetentní k řešení případu. Soud prvního stupně měl postupovat ve smyslu ust. § 150 o. s. ř. a s ohledem na důvody hodné zvláštního zřetele (osvobození od soudního poplatku do výše 90 % a neúčelnost vynaložených nákladů na právní zastoupení) náhradu nákladů řízení (alespoň zčásti) žalované nepřiznat.
9. Navrhla, aby pro množství vad napadeného rozhodnutí ústících dle názoru žalobkyně až ke zmatečnosti či nepřezkoumatelnosti rozsudku, jakož i s ohledem na zamítnutí návrhů na provedení důkazů navržených žalobkyní, odvolací soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
10. Žalovaná se vyjádřila tak, že napadený rozsudek je věcně správný a byl vydán v řízení, které proběhlo rovněž řádně a bez procesních vad. Tvzení žalobkyně, že dopravu zásilky zajišťovala jako poddopravce pro svého syna Martina V., který byl hlavním dopravcem je absurdní a neodpovídá skutečnému stavu věci. Soud prvního stupně zcela správně označil konstrukci tvrzenou žalobkyní jako účelovou. Jak jinak hodnotit tvrzení žalobkyně, že Martin V. byl hlavním dopravcem, který ale nemohl dopravu smlouvené zásilky provést, a proto tuto dopravu objednal u žalobkyně, která ji však zpětně objednala zase u Martina V.. Tato konstrukce vzájemného smluvního vztahu mezi Martinem V. a žalobkyní je kostrbatá a rovněž postrádá jakýkoliv (nejenom ekonomický) smysl. Žalobkyně se ve svém odvolání snaží tuto absurdnost uspořádání vztahů hlavní dopravce - poddopravce a druhý poddopravce (který je zároveň hlavním dopravcem) překlenout tím, že Martin V. je synem žalobkyně a že vlastně žádným poddopravcem žalobkyně nebyl a vozidlo řídil z (pouhého) pověření žalobkyně, avšak tomu lze stěží uvěřit, když předložené listinné důkazy tomu neodpovídají. Přitom žalobkyně takovou konstrukci vůbec nepopisuje v samotné žalobě ze dne 25. února 2015, když si musela být vědoma, že se jedná v tomto případě o zcela zásadní okolnost. K důkazu provedené policejní úřední záznamy neobsahují žádné odborné právní termíny, ale popisují výpověď osob podávajících vysvětlení, kdy i sama žalobkyně uvádí, že vozidlo půjčila synovi, který provozuje vlastní autodopravu a že o zakázce vlastně nic bližšího ani nevěděla (jenom, že se jedná o přepravu pro společnost B Braun s.r.o.) K pochopení významu slova půjčit přitom není potřeba žádného právního vzdělání, úřední záznam je jasný a poměrně stručný a žalobkyně v něm prohlašuje, že s jeho obsahem souhlasí, nežádá v něm žádných změn ani doplnění a jako správný jej podepisuje. S tím zcela koresponduje i jeho obsah. Tomu odpovídají i okolnosti uváděné Martinem V. - o zakázce hovoří jako o své zakázce, kterou sám vykonával (opět bez použití jakýchkoliv odborných právních termínů). Žalovaná navrhla odvolacímu soudu, aby napadený rozsudek soudu I. stupně jako věcně správný potvrdil a uložil žalobkyni náhradu nákladů odvolacího řízení žalované.

11. Odvolací soud z podnětu podaného odvolání přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo (ust. § 212, § 212a o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně není důvodné.
12. Odvolací soud postupem podle § 213 odst. 2, 4 o.s.ř. z výpisu z veřejné části živnostenského rejstříku žalobkyně (čl. 9 spisu) zjistil, že žalobkyně Ing. Blanka V. má živnostenské oprávnění na silniční motorovou dopravu - nákladní provozovanou vozidly nebo jízdními soupravami o největší povolené hmotnosti nepřesahující 3,5 tuny, jsou-li určeny k přepravě zvířat nebo věcí a provozování živnosti má přerušené na základě jejího oznámení od 3. 1. 2013 do 2. 1. 2020.
13. Soud I. stupně jinak dostatečně zjistil všechny právně relevantní skutečnosti a správně vyhodnotil i důkazy v souladu s ust. § 132 o. s. ř. Soud I. stupně správně i posoudil smlouvu uzavřenou mezi účastníky jako smlouvu pojistnou podle ust. § 2 a násl. zákona č. 37/2004 Sb. a také správně posoudil i otázku aktivní věcné legitimace žalobkyně. V této části lze pro stručnost odkázat na přesvědčivé odůvodnění rozsudku soudu I. stupně.
14. K odvolacím námitkám žalobkyně je nutno zdůraznit, že sama o sobě tvrzení žalobkyně jsou zcela nevěrohodná. Postrádají totiž základní atributy logické souvislosti běžného podnikání v autodopravě. Podle jí tvrzené skutkové konstrukce její syn si sjednal se zákazníkem zakázku (mezinárodní přepravu), o které žalobkyně nic bližšího v době přepravy nevěděla (viz její samotná tvrzení bezprostředně po provádění přepravy), v době přerušování provozování živnosti žalobkyně si realizaci této zakázky objednal (bezplatně) u žalobkyně a ta jej následně měla neformálně pověřit (opět bezplatně) faktickým provedením této zakázky. Navíc se pak žalobkyně neobjeví v žádném písemném dokladu (CMR, policejní protokoly) jako dopravce nebo poddoprovodce, sama se ani tak neoznačuje bezprostředně po odcizení nákladu (a ani sama doposud neuvádí, že by tuto zakázku zanesla do svého účetnictví), nadto se tak stalo v době, kdy má přerušovanou tuto podnikatelskou činnost na živnostenském úřadu na základě vlastního oznámení. Bezsporně tedy lze souhlasit se závěry soudu I. stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí o účelovosti takových tvrzení. Taktéž odvolací soud postrádá v těchto tvrzeních věrohodnost.
15. Pro úplnost lze ještě uvést, že dle ustálené judikatury údaje v nákladním listu zakládají vyvrátitelnou právní domněnku o existenci přepravní smlouvy i o jejím obsahu dle Úmluvy o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční nákladní dopravě, publikované ve Sbírce zákonů pod č. 11/1975 Sb. (dále jen "Úmluva CMR") – viz například rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 10. října 2012, sp. zn. 31 Cdo 488/2010. Podle čl. 17 Úmluvy CMR přitom odpovídá dopravce za úplnou nebo částečnou ztrátu zásilky anebo za její poškození, které vznikne od okamžiku převzetí zásilky k přepravě až do okamžiku jejího vydání, jakož i za překročení dodací lhůty. Podle čl. 29 Úmluvy CMR dopravce je odpovědný za výběr smluvních partnerů i za další osoby, které byly pověřeny prováděním dopravy a nemůže se zprostit odpovědnosti podle čl. 17 Úmluvy CMR.
16. Pokud jde o odvolací námitku žalobkyně, že ona ani její syn Martin V. nemají právnické vzdělání a z tohoto důvodu vzájemné právní vztahy popisovali laicky, nikoli z právního hlediska odborně, ani tato námitka nemůže obstát. Použité termíny, jako najal, zajistil nebo půjčil, nejsou specifickým odborným právním názvoslovím. Jedná se o profesionální hovorovou terminologii v daném odvětví, která je v tomto odvětví běžně používána. Lze tak souhlasit se žalovanou, že se nejedná o žádné vysoce odborné termíny. Žalobkyně i její syn jsou podnikatelé a lze u nich předpokládat, že na otázku vyšetřovatele jsou schopni odpovědět, kdo a pro koho a co přepravoval v rámci jejich podnikání, popř. minulého podnikání. Ostatně sama žalobkyně má vysokoškolské vzdělání a bezsporně tyto minimální požadavky lze na ni jako na podnikatele klást.

17. V souvislosti s výše uvedeným se stejně tak lze ztotožnit i se závěry soudu I. stupně o nadbytečnosti provádění dalších důkazů a i v této části odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
18. Vzhledem k těmto závěrům bylo již nadbytečné zabývat se otázkou, zda byly splněny podmínky vzniku pojistné události dle smlouvy uzavřené mezi účastníky, popř. zda žalobkyně nepožaduje částku vyšší než maximální sjednané pojistné plnění.
19. Ze všech výše uvedených důvodů proto odvolací soud rozsudek ve výroku I. ve věci samé podle ust. § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil.
20. Odvolací soud jako věcně správný potvrdil podle ust. § 219 o. s. ř. i výrok II. napadeného rozhodnutí o nákladech řízení. Pro náklady řízení mezi účastníky je zapotřebí zásadně aplikovat ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. Přitom účelnost vynaložení nákladů řízení soud posuzuje při aplikaci toho kterého základního pravidla náhrady nákladů řízení, pouze u účelně vynaložených nákladů, jejichž náhradu je možno přiznat lze dále použít ust. § 150 o. s. ř. (viz i rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3000/11). V souzeném případě to byla žalobkyně, která vyvolala řízení podáním žaloby a žalovaná jako kterýkoli jiný účastník má právo nechat se zastoupit, obzvláště když se žaloba sice dotýká její činnosti, ale je založena na velmi specifických žalobních tvrzeních. Náklady vynaložené žalovanou pak jsou účelně vynaložené.
21. Ustanovení § 150 o. s. ř. lze aplikovat zcela výjimečně pouze v jednotlivých případech. Toto ustanovení neslouží ke zmírňování či odstranění majetkových rozdílů mezi stranami (viz i rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2862/07). Má pouze sloužit k dosažení spravedlnosti, pokud jde o vedení soudního řízení a jeho výsledek (viz i rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 237/05 nebo rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 2438/2013). Žalobkyně pak je podnikatelem, který má příjem a i majetek (jak sama tvrdí). Skutečnost, že jí bylo přiznáno částečné osvobození od soudních poplatků, samo o sobě nemůže být důvodem pro použití ust. § 150 o. s. ř. Možnosti nákladů spojených s vyvoláním sporu si přitom musela být vědoma již před podáním žaloby. Přitom vzhledem k její aktivnímu podnikání i jejímu majetku nelze shledat její postavení sociálně výjimečné obzvláště s přihlédnutím k tomu, že sama soudní spor vyvolala. Dle názoru odvolacího soudu tak použití výjimečného ust. § 150 o. s. ř. není v souzeném případě namístě.
22. Výrok o nákladech řízení mezi účastníky v odvolacím řízení je odůvodněn ust. § 142 odst. 1 ve spojení s ust. § 224 odst. 1 o. s. ř. Žalované, která byla i v odvolacím řízení plně úspěšná, přiznal náklady na právní zastoupení za sepis vyjádření k odvolání a účast při ústním jednání dne 22. 5. 2018, přičemž odměnu stanovil dle § 6 odst. 1 a § 7 bod 6. vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, dále jen „AT“, z tarifní hodnoty 3 563 066 Kč (žalovaná částka přepočtená za střední kurz ČNB ke dni sepisu odvolání 17.5.2018 25,56 Kč/EUR) ve výši 22 580 Kč a z tarifní hodnoty 3 582.582 Kč (žalovaná částka přepočtená za střední kurz ČNB ke dni účasti u odvolacího jednání 25,70 Kč/EUR) ve výši 22 660 Kč a dvakrát paušální náhrada výdajů stanovená dle § 13 odst. 3 AT ve výši 300 Kč Odvolací soud pak dále žalované přiznal daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z částky 45 840 Kč ve výši 9 626 Kč podle ust. § 151 odst. 2 o. s. ř. Celkem žalované vznikly náklady odvolacího řízení v částce 55 466 Kč.
23. Proto odvolací soud náklady řízení v této výši žalované přiznal. V souladu s ust. § 160 odst. 1 věta před středníkem o. s. ř. bylo žalobkyni uloženo zaplatit tyto náklady v obecné pariční lhůtě a na zákonné platební místo (ust. § 149 odst. 1 o. s. ř.) – výrok II.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu I. stupně ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení, avšak jen za splnění podmínek a z důvodů

stanovených v § 237 o. s. ř. - jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Proti tomuto rozsudku v části týkající se výroku o nákladech řízení není dovolání přípustné.

Praha 22. května 2018

JUDr. Jan Klášterka v. r.
předseda senátu